

Moment din Pescarul și sufletul său după Oscar Wilde la Teatrul „Arlechino” din Brașov (regia: Liviu Steciuc)

precum și a scenei de început: un dans de efect al vrăjitoarelor, în întuneric, din care se văd doar mânușile și ciorapii fosforescenți.

Ultima seară a aparținut din nou gazdelor, de data aceasta cu un spectacol pentru adolescenți și adulți. **Nebunul și călugărița** de S. I. Witkiewicz, în regia lui Ștefan Iordănescu, este o montare care anulează hotarul dintre genuri, deoarece sunt exploatate fascinant și elementele specifice scenei dramatice, și cele ce țin de arta păpușărească. Iar dacă primele subliniază, în principal, filonul narativ, celelalte, alături de scenografie (Cristina Nagy), își aduc o covârșitoare contribuție la sublinierea planului psihanalitic. Rolurile solicită deopotrivă calități de plasticitate corporală, de expresivitate a mișcării, de mobilitate/rigiditate a fizionomiei, de tehnică a mânuirii unor costume ample prin sfori lungi, de stăpânire a mai multor registre vocale. Unanim apreciată, producția Teatrului de Marionete din Arad a infirmat, o dată în plus, prea lesnicioasa etichetare a genului drept unul minor.

De altminteri, aceasta poate constitui concluzia de ansamblu a festivalului EUROMARIONETE '97. Chiar dacă, prin participare, ediția din acest an nu a avut un nivel european, prin ținută l-a atins cu siguranță.

ANCA ROTESCU

ȘTEFAN IORDACHE: „Teatrul m-a plămădit“

Ce înseamnă pentru dumneavoastră „monstru sacru”? O damnație sau un privilegiu?

■ Nu prea știu ce înseamnă monstru sacru, dar, dacă zici că așa sunt, hai să zicem că e și un privilegiu, și o damnație. Privilegiu, pentru că, probabil, Dumnezeu a avut grijă de mine, cel puțin până acum, și damnație, pentru că meseria asta este îngrozitor de grea. Nu mă plâng – din contră –, dar vreau să se știe lucrul ăsta.

Cum e să fiți în interiorul lucrurilor, cum v-am prins acum, la machiaj (pentru ultimele filmări la „Natură moartă”, în regia lui Dan Pița), și pe urmă, când vedeți rezultatul final?

■ Nu prea bine... Da, e ciudat așa, să te vezi după aia pe o pânză din fața ta și să zici că ești tu! Dar m-am obișnuit, după treizeci și ceva de ani de meserie, nu mai înseamnă nimic.

Preferăți timpul de lucru la un spectacol (film) sau e mai important rezultatul?

■ Rezultatul poate fi excepțional, dacă pregătirea la film sau repetițiile la teatru sunt făcute temeinic. Pentru mine importante sunt pregătirea, repetițiile.

Ce părere aveți despre premii? Ale Criticii, ale UNITER-ului?

■ Orice premiu este binevenit în cariera unui actor. Îi felicit pe fericiți... Anul ăsta au luat Premiul Criticii Mihai Constantin și Adrian Pinteș. Eu i-am înmănat premiul lui Mihai – așa e tipicul. Și îl felicit încă o dată pe acest mare, mare actor – Mihai Constantin. Chiar vă rog să scrieți asta.

Ce se mai întâmplă cu Titus Andronicus? Se mai joacă? Deși m-am străduit, n-am reușit să-l văd...

■ Soarta lui este următoarea: l-am jucat în Anglia o lună și jumătate, într-un turneu. Deci, Shakespeare la el acasă. Poate îl vezi în toamnă, la Craiova. Deși.. m-am plictisit de el, pentru că, din 50 de spectacole, 40 le-am jucat în străinătate. Cred că e spectacolul care a fost la cele mai multe festivaluri internaționale.

Preferăți teatrul, filmului?

■ Sunt un actor format în teatru. De fapt, la noi nici nu cred că există școală de cinema. Teatrul este cel care m-a plămădit și atunci e normal să-mi iubesc părinții. Părintele meu este teatrul.

Știi că nu vă plac interviurile. De ce?

■ Nu mă simt bine când cineva scormonește în mine.

Sunteți un om închis?

■ Nu știu ce înseamnă un om închis, sunt un om ca orice om, care are intimitățile și grijile lui... Nu văd de ce trebuie să dau interviuri eu și nu orice alt om de pe stradă.

Poate că domnul Ștefan Iordache e un om ca orice om. Modestia sa este naturală, nu jucată. Deși cred că e cel mai scurt interviu pe care l-am realizat, impresia a fost că mi s-a oferit un privilegiu.

IOANA FLOREA

DIALOG